

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **M. K.**
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajskému úřadu Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2016, č. j. KUJI 79906/2016, sp. zn. OOSČ 798/2016 OOSC/266/AS/5,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Žďár nad Sázavou, odbor dopravy, ze dne 23. 8. 2016, č. j. OD/656/16/RS (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), porušením povinnosti uložené v § 6 odst. 1 písm. a) silničního zákona, a to z nedbalosti, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč podle § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona a současně povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
3. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 16. 4. 2016 nejméně v 7:55 hod. řídil po silnici I. třídy č. ulice, v obci, kolem cukrárny, ve směru od obce směrem do centra obce, motorové vozidlo M., RZ:, přičemž nebyl za jízdy na sedadle řidiče připoután bezpečnostním pásem, ačkoliv je jím sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. Žalobce byl následně v obci v ulici u fotbalového stadionu zastaven a kontrolován policejní hlídkou DI Žalobce byl coby řidič vozidla spolehlivě ztotožněn dle předložených dokladů a následné lustrace, přičemž se ve vozidle nacházel sám. Žalobce se sděleným přestupkem nesouhlasil a požádal o sepsání oznámení přestupku, do něhož se osobně nevyjádřil, a které následně podepsal. Ve správním řízení byl vydán příkaz o uložení pokuty, proti němuž žalobce podal odpor, pročež byl příkaz zrušen a správní orgán pokračoval ve správním řízení. V něm pak vydal napadená správní rozhodnutí.

II. Shrnutí žalobní argumentace

4. Ve včas podané žalobě žalobce namítal, že ve vozidle byl připoután. Policisté se podle něj zmýlili, neboť měl na sobě světlé oblečení a současně má ve vozidle instalovány světlé bezpečnostní pásy. Ve svědecké výpovědi uvedli, že neviděli vést přes jeho trup bezpečnostní pás. Mohlo tak dojít k optickému klamu z důvodu kombinace světlých pásů a světlého oblečení.
5. Žalobce tak zpochybňoval věrohodnost tvrzení policistů v jejich výpovědích a na podporu svého tvrzení navrhoval provést ohledání jeho vozidla za účelem zjištění barvy pásů a rovněž výslech jeho spolujezdkyně (poznámka soudu: bez uvedení jména a bližší specifikace). Přitom správní orgán považoval za nadbytečné provádět ohledání vozidla ve vztahu k barvě bezpečnostních pásů.
6. Podle žalobce policisté do jeho vozidla nenahlíželi a pásů si nijak nevšimli. Odpovědím policistů při jejich výslechu proto nelze přikládat velkou váhu, protože stejně, jako vyslyšení policisté, by odpověděl každý, kdo by nechtěl dát najevo, že si na to již nepamatuje. Podle žalobce tedy nelze brát za prokázané, že pásy ve vozidle světlé nebyly. Jelikož jediným usvědčujícím důkazem bylo svědectví policistů, která byla v rozporu s tvrzením žalobce, bylo nezbytné tyto výpovědi pečlivě hodnotit a za tím účelem případně provést dokazování. Podle žalobce mělo být provedeno ohledání jeho vozidla, aby byla spolehlivě zjištěna barva bezpečnostních pásů a bylo prokázáno, že se policisté

mýlili. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 37/2009-40. Že lze důkazy odmítnout pouze výjimečně vyslovil také NSS v rozsudku ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016-31.

7. Pokud by bylo zjištěno, že bezpečnostní pásy ve vozidle jsou světlé, významně by to zpochybnilo věrohodnost tvrzení policistů o tom, že viděli žalobce nepřipoutaného. Sami se k barvě pásů nijak nevyjádřili. Ve věci tak zůstala důvodná pochybnost o barvě bezpečnostních pásů ve vozidle, a dále o věrohodnosti tvrzení policistů, že viděli žalobce, jak není připoután. To však bylo způsobeno pásy světlé barvy, když pás na trupu žalobce nebyl vidět (splýval). Přitom z výpovědí svědků – policistů nebylo možné nic zjistit o barvě bezpečnostních pásů. K důkaznímu návrhu žalobce na výslech jeho spolujezdkyně správní orgán uvedl, že z úředního záznamu a výpovědí policistů vyplývá, že žalobce byl ve vozidle sám. Tím došlo k upřednostnění tvrzení policistů před tvrzením žalobce. Správní orgány vyšly z předpokladu, že tvrzení policistů je věrohodnější, což je dle žalobce nepřipustné. Správní orgán tedy měl provést žalobcem navržené dokazování.
8. Pochybnostem o zjištěném stavu věci nasvědčují též rozpory ve výpovědích policistů. Zejména v tom, zda byl žalobce vyzván k předložení lékařského potvrzení, že nemusí být připoután. Svědek S. totiž uvedl, že se žalobce na to neptali (žalobce měl totiž rovnou uvést, že chce věc řešit ve správním řízení), naopak svědek K. uvedl, že se žalobce na to určitě zeptali. Podle správního orgánu tento rozpor není relevantní, neboť podle něj bylo svědeckými výpověďmi prokázáno, že žalobce nebyl připoután minimálně v době, kdy projížděl kolem hlídky policie, což pro spáchání přestupku postačuje. K tomu však žalobce uvádí, že uvedený rozpor je relevantní právě z hlediska posouzení věrohodnosti policistů. Pokud se totiž policisté nejsou schopni dohodnout na tom, jaké výzvy vůči žalobci učinili, pak lze důvodně pochybovat o jejich věrohodnosti.
9. Žalobce nově namítal, že výpovědi policistů jsou nepravdivé v části, ve které uvádí, že slunce v době spáchání přestupku svítilo přímo proti směru jízdy žalobce. Žalobce k tomu konstatoval, že orientace jeho trasy byla od severu k jihu, proto stěží mohlo slunce svítit přímo proti němu.
10. Žalobce dále namítal, že nebyl zjištěn stav věci v potřebném rozsahu, neboť došlo i k opomenutí jeho důkazních návrhů.
11. Žalobce dále namítal, že výrok (poznámka soudu: bez upřesnění, kterého rozhodnutí se námitka týká) je v rozporu s § 77 zákona o přestupcích, neboť neobsahuje údaj o bodovém postihu. Výrok je také v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť neobsahuje odkaz na konkrétní ustanovení zvláštního předpisu, které má stanovovat povinnou vybavenost sedadla řidiče bezpečnostním pásem.
12. Žalobce dále rozporoval, že ve výroku (poznámka soudu: opět bez upřesnění, kterého rozhodnutí se výtku týká) je uveden alternativní závěr o formě zavinění („min. z nedbalosti“), což je v rozporu s § 77 zákona o přestupcích.

13. Ačkoliv v odůvodnění rozhodnutí správní orgán sice uvedl, že přestupek byl spáchán z vědomé nedbalosti, nelze k tomu podle žalobce přihlížet. Takový závěr rovněž není dostatečně odůvodněn a je nepřezkoumatelný. Správní orgán uvedl jedinou úvahu o zavinění žalobce, že „u řidičů jako vlastníků řidičského oprávnění se předpokládá znalost právních předpisů, pročez tito jsou odborně způsobilí k řízení vozidla“. Tuto úvahu však žalobce rozporoval, neboť podle něj nelze dovozovat, že držitel zná všechny dopravní předpisy, nýbrž lze pouze dovodit, že by je znát měl.
14. Správní orgán se dále nezabýval tím, zda žalobce v konkrétním okamžiku věděl, že není připoután. Toto nejspíš správní orgán presumoval, avšak neoprávněně. Přitom každý znak zavinění je nutné přezkoumatelným způsobem odůvodnit. Podle žalobce je tak prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a současně i nezákonné pro nedostatečně zjištěný skutkový stav, neboť nebyla zjištěna míra zavinění.
15. Správní orgán se vůbec nezabýval tím, zda žalobce dodržel potřebnou míru opatrnosti, resp. jestli důvody, pro které spoléhal na to, že zájem chráněný zákonem neporuší či neohrozí, nebyly přiměřené.
16. Dále úvahy správního orgánu o naplnění materiální stránky přestupku jsou dle žalobce nedostatečné. K tomu totiž správní orgán uvedl, že „veškeré porušení nebo nedodržení povinností stanovených silničním zákonem vede k naplnění materiálního znaku protiprávního jednání účastníků“. Dále správní orgán uvedl, že sice nedošlo ke vzniku kolizní situace, hmotné škodě, ani škodě na zdraví, přičemž řidič protiprávním jednáním ohrožoval zejména sám sebe, avšak jde o povinnost stanovenou zákonem, kterou tudíž musí každý řidič bez dalšího dodržovat i pokud se mu to jeví jako nevhodné, nepohodlné nebo neúčelné. Správní orgán dále uvedl, že jednáním řidiče byl porušen zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu, neboť řidič je povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásmem, pokud jím je sedadlo vybaveno.
17. Správní orgán je příznivcem již překonaného názoru, podle něhož postačuje k naplnění materiální stránky přestupku naplnění formálních znaků přestupku. Naopak judikatura NSS dovodila, že v každém jednotlivém případě je nutné zabývat se při zkoumání naplnění materiální stránky přestupku okolnostmi daného případu. Jelikož správní orgán zastával formalistický pohled na věc, který je v rozporu s právním státem, namítal žalobce nepřezkoumatelnost prvostupňového správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů co do naplnění materiální stránky přestupku.
18. Žalobce má za to, že pokud řidič jede ve vozidle sám, a to nízkou rychlostí (např. max. 30 km/hod. jako žalobce), ohrožuje řidič pouze sám sebe. Přitom podle principu evropské civilizace lze dospět k závěru, že poškození sebe sama nelze sankcionovat, protože nedochází k ohrožení zájmu společnosti, ale jen zájmu osoby.
19. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové správní rozhodnutí pro jejich nedůvodnost.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

20. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukázal na to, že žalobce podal proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu nedoplnil. Krajskému soudu je nepochybně známa tato procesní taktika volená ze strany zástupce žalobce, jenž zastupuje různé osoby obviněné z přestupků v rámci celé České republiky. Žalobcův zástupce Ing. M. J. v určitém procentu případů vůbec nereaguje na výzvy prvostupňových správních orgánů, odvolání nejsou doplňována a argumenty, které měly být uplatňovány ve správním řízení, s nimiž se měl správně vypořádat žalovaný, jsou předkládány prostřednictvím advokáta Mgr. Jaroslava Topola k posouzení až ve stádiu správního soudnictví. Vzhledem k četnosti takových případů je na místě posoudit, zda nejde jen o účelovou obstrukční procesní taktiku, plně odpovídající rámci, v němž se pohybují zástupci žalobce ve správním řízení a následném soudním řízení. Obdobnou situaci se zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu.
21. K obsahu žaloby samotné žalovaný uvedl, že uplatněné žalobní námitky jsou z převážné části shodné s námitkami a návrhy, které žalobce uplatnil ve správním řízení. S těmito se pak prvostupňový správní orgán řádně, přesvědčivě, logicky a věcně správně vypořádal, jak vyplývá z odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí. S tímto rozhodnutím se plně ztotožnil také žalovaný, pročez pro úplnost na něj odkazuje. Shodné závěry rovněž vyplývají z napadeného rozhodnutí žalovaného.
22. Výrok prvostupňového správního rozhodnutí obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti zcela v souladu s § 77 zákona o přestupcích.
23. Výtku žalobce, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí absentuje údaj o bodovém postihu, je podle žalovaného zcela nedůvodná, neboť tento údaj není zákonnou obsahovou náležitostí výroku rozhodnutí o uznání viny.
24. Za zcela nedůvodnou označil žalovaný žalobní námitku spočívající v tom, že výrok prvostupňového rozhodnutí neobsahuje odkaz na konkrétní právní ustanovení zvláštního předpisu, které má stanovovat povinnou vybavenost sedadla řidiče ve vozidle bezpečnostním pásmem, ačkoliv jde o jeden ze znaků dané skutkové podstaty. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že obviněný porušil § 6 odst. 1 písm. a) silničního zákona, čímž jsou dle žalovaného zcela naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona.
25. Z výroku prvostupňového rozhodnutí také jednoznačně vyplývá, že žalobci je kladeno za vinu spáchání posuzovaného přestupku z nedbalosti. Použití formulace „min. z nedbalosti“ znamená, že bylo žalobci prokázáno zavinění, a to ve formě nedbalosti.
26. Žalovaný řádně přezkoumal zákonnost prvostupňového správního rozhodnutí a rovněž řízení, které mu předcházelo, a jelikož neshledal žádný důvod, který by vedl k jinému posouzení věci, potvrdil prvostupňové správní rozhodnutí, a to na základě podaného blanketního odvolání žalobce.
27. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

28. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
29. Před vypořádáním jednotlivých konkrétních žalobních námitek soud uvádí, že žalobce v žalobě uplatnil z velké části námitky, které již uplatnil ve svém odvolání, a kterými se již žalovaný v odvolacím řízení zabýval. Z napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že se žalovaný s uplatněnými odvolacími námitkami stručně vypořádal a přezkoumatelným způsobem objasnil jejich nedůvodnost. Z předloženého správního spisu soud také ověřil, že skutkové závěry ohledně spáchání přestupku byly zjištěny tak, jak jsou popsány v čl. I. tohoto rozsudku a tyto mají jednoznačnou oporu ve spisovém materiálu. Pro stručnost je soud na tomto místě již nebude opakovat a odkazuje na čl. I. tohoto rozsudku. V další části odůvodnění tohoto rozsudku soud vypořádá jednotlivé žalobní námitky.
30. První skupinou žalobních námitek žalobce brojil proti závěrům o tom, že ve vozidle nebyl při jízdě připoután bezpečnostním pásem. V této souvislosti zpochybňoval věrohodnost tvrzení policistů, kteří se buď podle jeho názoru zmýlili, protože měl na sobě světlé oblečení a ve vozidle má nainstalovány rovněž světlé bezpečnostní pásy, anebo si bezpečnostních pásů nijak nevšimli a do vozidla nenahlíželi. Žalobce také tvrdil, že za tím účelem navrhoval provést jako důkaz ohledání vozidla (za účelem zjištění barvy pásů), a také výslech své spolujezdkyně (poznámka soudu: žalobce v žalobě svědkyni jakkoliv neupřesnil jménem ani adresou; z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že by možná mohlo jít o svědkyni Janu Příbíkovou, jejíž jméno vyplývá z prvostupňového správního rozhodnutí). Podle žalobce měly být tyto důkazy provedeny, neboť by jimi byla zjištěna barva bezpečnostních pásů ve vozidle a současně by bylo potvrzeno, že se policisté při pozorování údajného přestupku zmýlili. Výpovědím policistů nelze přikládat velkou váhu, neboť se každý z nich při výslechu snažil nedat najevo, že si na situaci již nepamatuje. Policisté sami se k barvě pásů ani nevyjádřili. Pokud byl odmítnut důkaz výsledkem spolujezdkyně žalobce, pak došlo k upřednostnění tvrzení policistů před tvrzením žalobce, který tvrdil, že ve vozidle měl spolujezdkyni. Pokud bylo vycházeno z tvrzení policistů, že ve vozidle žádný spolujezdec žalobce nebyl, neboť to mělo být podle správního orgánu věrohodnější, pak takový přístup je dle žalobce nepřipustný. Rovněž rozpory ve výpovědích policistů nasvědčují správnosti tvrzení žalobce (rozpory o tom, zda žalobce byl vyzván k předložení lékařského potvrzení o tom, že nemusí být připoután). Pokud se totiž policisté nejsou schopnosti shodnout, je důvodné pochybovat o jejich věrohodnosti. Mimo výše uvedené žalobce označil za nepravdivé, že slunce v době spáchání přestupku svítilo přímo proti směru jízdy žalobce, a to proto, že orientace jeho trasy byla od severu k jihu, pročez stěží mohlo slunce svítit přímo proti němu.
31. Krajský soud nemohl shora uvedeným tvrzením žalobce přisvědčit. Přestupkové jednání žalobce spolehlivě viděla policejní dvoučlenná hlídka. Oba zasahující policisté byli předvoláni ve správním řízení k ústnímu jednání jako svědci. Ve svých výpovědích oba svědci F. S. a D. K. potvrdili, že v době zjištění přestupku stáli na místní komunikaci skoro naproti cukrárně do vozidla řidiče měli perfektní výhled, ničím nerušený, přestupek

bezpečně viděli. První z policistů F. S. dokonce uvedl, že si je přestupkem naprosto jistý, neboť slunce svítlo od východu k západu v protisměru jízdy řidiče. Druhý z policistů D. K. uvedené doplnil tak, že pokud by nebyl přesvědčen o spáchání přestupku, neměl by důvod, aby řidiče kontroloval. Shodně jako první z policistů také uvedl, že slunce svítlo do kabiny vozidla v protisměru jízdy řidiče. Oba policisté shodně uvedli, že vozidlo žalobce měli stále na dohled, když vozidlo žalobce následovali po spáchání přestupku a nejelo mezi nimi žádné vozidlo. Oba policisté také potvrdili, že ve vozidle se nacházel pouze řidič, vozidlo žalobce bylo zastaveno po spáchání přestupku na následujícím parkovišti v ulici Bezručova po ujetí cca 800 m až 1 km. Z výpovědí policistů vyplynulo, že služební vozidlo řídil svědek K. a na místě spolujezdce seděl druhý z policistů F. S. Svědek K. zastavoval vozidlo žalobce a vyzval ho k předložení dokladů, přičemž další úkony s řidičem prováděl kolega S. Oba policisté také potvrdili, že žalobce se s nimi po zastavení a sdělení přestupku nechtěl nijak vybavovat, pouze uvedl, že žádá o sepsání oznámení o přestupku. Oba policisté také shodně potvrdili, že žalobce coby řidič měl na sobě světlou bundu, resp. světlé oblečení, přičemž bylo jasně vidět, že nebyl připoután. Dále policisté potvrdili i to, že skla vozidla žalobce nebyla nijak zatmavena či opatřena fóliemi, pročez výhled do kabiny vozidla byl perfektní. Policisté shodně potvrdili také to, že ve vozidle žalobce byl umístěn klasický bezpečnostní pás (svinovací, tříbodový), který je umístěn ve většině vozidel, nešlo tedy o nic nestandardního nebo speciálního. Policisté se shodli také na provozu, který podle nich byl střední nebo spíš menší. Oba si nepamatovali, zda byl žalobce připoután v době, kdy byl policií zastaven. Z obou výpovědí policistů rovněž vyplynulo, že úsek komunikace, který kontrolovali, je rovný a přehledný, přičemž jejich vozidlo stálo přední částí ke komunikaci, takže na vozidla bezpečně viděli. Sdělili také vzdálenostní hodnoty v metrech, které oba policisté z hlediska rozhledovosti měli. Jediné, v čem se jejich výpovědi lišily, byla odpověď na dotaz správního orgánu, zda byl řidič dotazován na to, zdali vlastní lékařské potvrzení o tom, že se nemusí za jízdy poutat. Svědek Svoboda k tomu uvedl, že dle jeho názoru řidič dotazován na to nebyl, neboť pouze uvedl to, že žádá sepsat oznámení o přestupku. Druhý ze svědků D. K. k tomuto dotazu správního orgánu uvedl, že dle jeho názoru byl řidič na toto dotazován, neboť se na to ptají vždy.

32. K posledně uvedenému rozporu ve výpovědích policistů, který se týkal uplatnění či neuplatnění výzvy k předložení lékařského potvrzení o tom, že žalobce nemusí být za jízdy ze zdravotních důvodů připoután bezpečnostním pásem, soud uvádí, že jde o jedinou věc, v níž se policisté ve svých výpovědích neshodli, přitom toto sdělení nebylo uplatňováno nějak razantně. Naopak bylo zjevné, že si uvedenou situaci přesně nevybavují a odpověď na položenou otázku ohledně předmětného potvrzení spíše odhadli. První z policistů vycházel z toho, že sám s žalobcem vyřizoval předmětný přestupek, a tedy ani sám mu tuto výzvu na předložení potvrzení nekladl. Druhý z policistů žalobce pouze zastavil, vyzval jej k předložení dokladů a pak již přihlížel provádění jednotlivých úkonů kolegovi S., pročez ze svých zkušeností spíše odhadoval, že se na potvrzení ptají policisté vždy, proto se domníval, že tato výzva na předložení lékařského potvrzení byla i žalobci po jeho zastavení sdělena. Dotaz na předložení lékařského potvrzení o tom, že se žalobce nemusí za jízdy poutat, však v posuzované věci není rozhodující. Lze vycházet z toho, že pokud by byl žalobce nějak zdravotně limitován a byl by držitelem příslušného lékařského potvrzení, pak by jistě toto potvrzení pro svoji obhajobu doložil, a to jak při samotné

silniční kontrole nebo později v rámci řízení před správním orgánem. To se však nestalo. Žalobce zjevně není a ani nebyl držitelem takového lékařského potvrzení.

33. Naopak ve všech ostatních tvrzeních se policisté ve svých svědeckých výpovědích shodli. Na počátku ústního jednání sice oba svědci z opatrnosti odkázali na úřední záznam a oznámení přestupku, avšak na základě doplňujících otázek správního orgánu a zástupce žalobce následně oba zcela věrohodně a obdobným způsobem popsali způsob zjištění přestupku, průběh jízdy za vozidlem žalobce i způsob jeho zastavení. Je zcela logické, že nelze s odstupem času mezi spácháním přestupku a konáním ústního jednání požadovat po svědcích detailní vylíčení dávno proběhlé silniční kontroly s tím, že by si stoprocentně na všechny okolnosti vzpomněli.
34. Není pravdou, že by policisté do vozidla žalobce nenahlíželi a bezpečnostních pásů si nevšimli, jak účelově tvrdil žalobce v žalobě. Z obsahu výpovědí obou svědků vyplývá opak. Oba jednak uvedli, že měli do vozidla žalobce perfektní výhled (šlo o rovinatý a přehledný úsek, přičemž žalobce měl velká a dobře průhledná skla). Dále se oba svědci vyjadřovali i k samotnému bezpečnostnímu pásu. Svědek K. uvedl, že šlo o klasický pás, normální svinovačku, přičemž nešlo o nic speciálního. Svědek S. k tomu dále uvedl, že šlo o klasický pás, který je vidět ve většině aut, tříbodový, přičemž žádného nestandardního vybavení si nevšiml. I když se žádný ze svědků nevyjádřil přímo k barvě bezpečnostního pásu, vzhledem k podrobnému popisu všech okolností oběma policisty, při nichž se nijak nelišili (až na výzvu k předložení lékařského potvrzení), lze mít za to, že nestandardní barvy bezpečnostních pásů by si jistě alespoň jeden z nich všiml. Policisté jednoznačně popsali světlé oblečení (světlou bundu) žalobce a dále okolnost, že bylo vidět, že žalobce nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Přitom žalobci se nepodařilo nijak tato shodná tvrzení obou svědků vyvrátit. Ani soudu nevyvstaly žádné pochybnosti o pravdivosti tvrzení svědků – policistů. Za těchto okolností považoval i soud za nadbytečné provádět ohledání vozidla žalobce za účelem prokazování barvy bezpečnostních pásů. I podle výpovědi policistů nebylo ve vozidle žalobce použito nestandardní vybavení, pročez není důvodu se domnívat, že by tam byly použity barevně nestandardní bezpečnostní pásy.
35. Soud nemůže přisvědčit tvrzení žalobce v tom, že ve věci zůstala důvodná pochybnost o barvě bezpečnostních pásů v jeho vozidle a dále též o věrohodnosti tvrzení policistů, že viděli žalobce, jak není připoután, protože přes jeho trup nevedl bezpečnostní pás, což však bylo způsobeno splývavou světlou barvou bezpečnostního pásu, který nebyl vidět. Krajský soud má za to, že s ohledem na shora provedené hodnocení výpovědí svědků byly uvedené pochybnosti vyvráceny a současně prokázáno, že se žalobce dopustil přestupkového jednání. Skutečnost, že řidič není za jízdy připoután bezpečnostním pásem, je objektivně vnímatelná lidským zrakem, a to i z protijedoucího vozidla, dále zezadu jedoucího vozidla, dále při předjíždění nebo projíždění kolem jiného vozidla anebo z boku při odbočování. Proto tvrzení policistů, že žalobce nebyl za jízdy připoután, mohlo být samo o sobě dostatečným a věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost či zvláštní vybavení. Pořízení např. fotodokumentace, za situace, kdy žalobce projížděl kolem policistů, bylo v daném okamžiku nerealné. Následně bylo důležité žalobce zastavit a sdělit mu podezření ze spáchaného přestupku. To se také v uvedeném případě stalo.

36. K žalobcem odkazovaným rozsudkům NSS krajský soud uvádí, že s obsahem těchto rozsudků je v souladu i nyní přezkoumávané správní řízení, přičemž pokud nedošlo k provedení žalobcem navrhovaných důkazů, pak z napadených rozhodnutí jednoznačně vyplývá důvod, proč nebyly provedeny a dále i to, že skutkový stav byl zjištěn v potřebném rozsahu.
37. K atakům žalobce vůči policistům a tvrzením, že jejich výpovědi jsou nevěrohodné, soud uvádí, že policisté neměli na rozdíl od žalobce jakýkoliv zájem na projednávané věci a jejím výsledku, protože zde nebyl dán důvod zpochybňovat věrohodnost a průkaznost těchto svědeckých výpovědí. K prokázání nyní projednávaného přestupku žalobce tyto důkazy postačují, neboť svědci ve svých výpovědích věrohodně popsali průběh události a výrazně se neodchýlili od skutečností, které byly uvedeny v došlém oznámení přestupku a úředním záznamu.
38. Úkolem policistů je dohlížet na bezpečnost a plynulost silničního provozu, protože schopnost policistů vnímat a zachytit porušení právních předpisů je daleko větší než u běžných občanů. Jejich pozornost je zaměřena právě na dodržování právních předpisů účastníky silničního provozu, přičemž jsou schopni v krátkém časovém úseku zaregistrovat téměř jakékoliv porušení dopravních předpisů. Jsou k tomu vyškoleni a díky neustále probíhající kontrolní činnosti i vycvičení.
39. Svědci věrohodně ve svých výpovědích popsali skutečnosti, které zjistili při výkonu služební činnosti, přičemž nemají žádný osobní vztah k žalobci ani zkoumanému přestupku, protože neměli žádný důvod vypovídat nepravdivě. Svědecké výpovědi policistů jsou konzistentní a v rozhodných okolnostech je soud hodnotí za shodné. Naopak tvrzení zástupce žalobce lze hodnotit jako účelové s cílem vyvinut žalobce, aby se vyhnul postihu za protiprávní jednání.
40. Ve věci bylo podstatné zjistit, zda byl žalobce za jízdy v době spáchání přestupku připoután bezpečnostním pásem a nikoliv to, jaká byla barva jeho bezpečnostního pásu (žalobce k tomu obracel svá žalobní tvrzení). Pro posouzení věci nebylo dále relevantní ani to, zda byl žalobce v době zastavení policií připoután. Shora citovanými svědeckými výpověďmi bylo prokázáno, že žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem minimálně v době, kdy projížděl kolem hlídky policie, čímž naplnil skutkovou podstatu předmětného přestupku a uvedený okamžik postačuje k závěrům o spáchání přestupku. Není již rozhodné, zda se v době, kdy byl sledován policií, dodatečně připoutal, anebo zda tak učinil při zastavení policejní hlídkou.
41. Svědeckými výpověďmi policistů bylo rovněž prokázáno, že se žalobce v době spáchání přestupku a též v době následné policejní kontroly nacházel ve vozidle sám (bez spolujezdce). Policisté tuto skutečnost uváděli již v úředním záznamu, který tvoří nedílnou součást oznámení přestupku. Žalobní argumentace žalobce, zpochybňující dostatečnost skutkových zjištění právě proto, že nebyla vyslechnuta jako svědek údajná žalobcova spolujezdkyně (bez upřesnění jejího jména v žalobě - v prvostupňovém správním rozhodnutí byla zmiňována jako svědkyně J. P.), je podle krajského soudu zcela účelová. Ze svědeckých výpovědí policistů jednoznačně vyplývá, že ve vozidle se nenacházel nikdo jiný než žalobce. Proto je zcela nepřípadné svědectví jakékoliv jiné osoby k okolnostem

spáchání přestupku, než jsou právě shora uvedení zasahující policisté. Žádná nově zmiňovaná údajná spolujezdkyně žalobce nemůže potvrdit, že byl žalobce za jízdy připoután bezpečnostním pásem. S ohledem na všechny shora uvedené okolnosti má krajský soud za to, že v uvedené věci byl zjištěn stav věci v potřebném rozsahu, a že nedošlo k opomenutí žádných důkazních návrhů.

42. V posuzované věci žalobce neoprávněně zpochybňoval práci policistů. Policistu je třeba obecně považovat za nestranného svědka, který při provedení silniční kontroly a v následném řízení vystupuje jako úřední osoba, která nemá zájem na výsledku řízení. To určitě nevylučuje, že mohou nastat případy, kdy jsou policisté na věci osobně či jinak zainteresováni, pročez je důvod pochybovat o jejich nestrannosti. V nyní projednávané věci však žalobce neuvedl žádné důvody, proč by byli zasahující policisté motivováni k tomu, aby vůči žalobci postupovali účelově nebo v rozporu s realitou. U zasahujících policistů nebyl zjištěn jakýkoliv osobní zájem na projednávané věci. Z jejich vyjádření a zjištění, které byly zachyceny v listinných podkladech založených ve správním spise, lze tedy bez pochyby vycházet, co do pravdivosti a správnosti provedených zjištění. Naopak žalobce nenabídl žádné relevantní indicie, které by mohly zpochybnit závěry policistů. Výslech obou policistů byl veden za přítomnosti tehdejšího zástupce žalobce, který byl po celou dobu výslechu svědků přítomen jednání a měl tedy nezpochybnitelnou možnost klást svědkům otázky. Z takto provedeného dokazování nevystávají jakékoliv pochybnosti o věrohodnosti svědků ani objektivnosti jejich výpovědí.
43. Pokud žalobce v rámci zpochybňování práce policistů a jejich věrohodnosti zmiňoval rozpory v jejich výpovědích, konkrétně v otázce, zda byl žalobce vyzván k předložení lékařského potvrzení o tom, že nemusí být připoután, pak k tomu se soud vyjádřil již výše a na toto vyjádření odkazuje. Vyjádření soud ještě doplňuje tak, že v žádném případě nejde o takový rozpor, jenž by způsoboval nevěrohodnost obou výpovědí policistů jako celku. Vzhledem k časovému odstupu od spáchání přestupku si policisté nemuseli přesně vybavit tento detail, každý tedy odpovídal podle své domněnky, přičemž uvedený rozpor byl zcela marginální ve vztahu k obsahu a důležitosti obou svědeckých výpovědí. Tato spíše podružná část jejich výpovědi nemohla jakkoliv ovlivnit tu část jejich výpovědi, která byla pro věc rozhodná. Z uvedeného detailu nelze v žádném případě dovodit jakékoliv pochybnosti o věrohodnosti policistů, jak se o to snaží žalobce.
44. K poslední žalobní námitce (z tohoto prvního okruhu uplatněných námitek) spočívající v tom, že orientace trasy žalobce byla od severu k jihu, pročez mohlo stěží slunce svítit přímo proti němu, soud uvádí, že ani z tohoto důvodu nelze posoudit výpovědi policistů jako nepravdivé. Svědek F. S. uvedl, že si je přestupkem naprosto jistý, neboť slunce svítilo od východu k západu v protisměru jízdy řidiče. Je otázkou, jak toto sdělení policisty bylo přesně myšleno a jaké zeměpisné znalosti případně tento policista má. Lze přisvědčit tomu, že slunce vychází na východě a zapadá na západě. Dne 16. 4. 2016 kolem 8 hodiny ranní již má slunce určitou sílu a zcela jistě jeho záře může dobře osvětlovat kabinu řidiče vozidla. Není nutné se nyní pouštět do polemiky se žalobcem o tom, v jakém směru řídil žalobce vozidlo (zda to bylo skutečně ze severu na jih) a odkud a kam svítilo slunce. Z výpovědí svědků – policistů lze jednoznačně vyrozumět, že na řidiče perfektně viděli, protože denní světlo, popř. slunce, jeho kabinu dobře osvětlovalo (svědek S. uvedl, že slunce svítilo do kabiny řidiče; dále uvedl, že slunce svítilo od východu k západu v protisměru jízdy řidiče;

svědek K. pak uvedl, že slunce svítlo do kabiny v protisměru jízdy řidiče), pročež bezpečně rozpoznali, že žalobce nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Žalobce svá tvrzení nijak neupřesnil a nenabídl k nim žádné důkazy.

45. Žalobce dále brojil proti správnosti výroku prvostupňového rozhodnutí, který v rozporu s § 77 zákona o přestupcích podle něj neobsahuje údaj o bodovém postihu, dále neobsahuje v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu odkaz na konkrétní ustanovení zvláštního předpisu, z něž vyplývá povinnost připoutat se bezpečnostním pásem a vybavenost sedadla řidiče takovým bezpečnostním pásem. Výrok také rozporoval z toho důvodu, že je v něm podle něj uveden alternativní závěr o formě zavinění („min. z nedbalosti“), což je dle žalobce rovněž v rozporu s § 77 zákona o přestupcích.
46. Krajský soud nemohl přisvědčit ani posledně citovaným žalobním námitkám. Podle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat formu zavinění. Této povinnosti dostály dokonce oba správní orgány, když v obou rozhodnutích je uvedeno ve výroku zjištění nedbalostní formy zavinění předmětného přestupku ze strany žalobce. Z výroku prvostupňového správního rozhodnutí lze doslova citovat, že „žalobce je vinen z přestupku v provozu na pozemních komunikacích dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., kterého se min. z **nedbalosti** dopustil porušením ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. tím, že dne 16. 4. 2016 nejméně v 07: 55 hod. řídil po silnici (...), přičemž za jízdy nebyl na sedadle řidiče připoután bezpečnostním pásem (...)“. Z § 3 zákona o přestupcích vyplývá, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Ve shodě s tímto ustanovením prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že pro spáchání předmětného přestupku není úmyslné zavinění vyžadováno, pročež k odpovědnosti za jeho spáchání postačuje zavinění z nedbalosti, a to jak z nedbalosti vědomé (pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí), což bylo naplněno i v tomto případě, tak i z nedbalosti nevědomé (pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl). K uvedenému ještě prvostupňový správní orgán doplnil, že u řidičů, jako vlastníků řidičského oprávnění, se předpokládá znalost všech zákonných předpisů upravujících problematiku silničního provozu, tj. že jsou odborně způsobilí k řízení vozidla. S výše uvedeným se krajský soud plně shoduje, z výroku prvostupňového správního rozhodnutí je jednoznačně zřejmé, že v případě přestupku žalobce bylo u něj shledáno zavinění z nedbalosti, a to z nedbalosti vědomé, neboť žalobce jako dospělá a svéprávná osoba a současně držitel řidičského oprávnění, pro jehož získání musel skládat řidičské zkoušky a prokázat znalost všech potřebných a souvisejících právních předpisů, musel vědět, že jeho povinností při řízení vozidla je dodržovat právě tyto právní předpisy, a tedy i z nich vyplývající povinnost řidiče být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, je-li jím sedadlo povinně vybaveno. Musel tedy vědět, že může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem (bezpečnost provozu), avšak bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že nebude policií kontrolován, a že zájem chráněný zákonem neporuší nebo neohrozí. V posuzované věci se jedná o takové porušení povinnosti řidiče, kterou je řidič sám schopen dodržovat, neboť sám při jízdě ví, zda je bezpečnostním pásem připoután či nikoliv, a že se tedy protiprávního jednání dopouští,

přičemž pouze spoléhá na to, že nebude kontrolován hlídkou policie. Soud má tedy ve shodě se správním orgánem za to, že přestupek byl žalobcem spáchán z nedbalosti vědomé, když žalobce bez přiměřených důvodů spoléhá na to, že zájem chráněný zákonem neporuší nebo neohrozí. K povinnosti řidiče připoutat se za jízdy bezpečnostním pásem, je-li jím sedadlo řidiče povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu, soud ve shodě se správními orgány uvádí, že sedadlo řidiče bylo bezpochyby vybaveno bezpečnostním pásem, přičemž jde o povinnost stanovenou zákonem, kterou musí řidič bez dalšího dodržovat, a to i v případě, pokud se mu to jeví jako nevhodné, nepohodlné nebo neúčelné. Není oprávněn si sám vyhodnocovat, za jakých okolností není nutné se připoutat. Jde o povinnost plynoucí z právních předpisů.

47. K formulaci zavinění ve výroku prvostupňového s právního rozhodnutí krajský soud uvádí, že formulace „min. z nedbalosti“ znamená, že v posuzované věci bylo žalobci prokázáno zavinění, a to ve formě nedbalosti. Nic nekonkrétního či nezákonného na této formulaci nelze shledat. Výrok o spáchaném přestupku „z nedbalosti“ rovněž potvrdil žalovaný v napadeném rozhodnutí. Své závěry o formě zavinění oba správní orgány postavily na tom, že „nedbalost“ k odpovědnosti za přestupek postačuje.
48. Z výše provedeného výkladu je jednoznačně zřejmé, že výrok prvostupňového správního orgánu je dostatečně určitý, je z něj zřejmé zavinění z nedbalosti, přičemž výrok a odůvodnění jsou v souladu. Výrok prvostupňového správního rozhodnutí o nedbalostní formě zavinění byl řádně odůvodněn, přičemž je zcela přezkoumatelný. Není pravdou, že jinou úvahou správního orgánu bylo to, že u řidičů jako vlastníků řidičského oprávnění se předpokládá znalost předpisů o silničním provozu, tedy že jsou odborně způsobilí k řízení vozidla. Současně nelze přisvědčit žalobci ani v tom, že z držby řidičského oprávnění nelze dovozovat, že jeho držitel zná všechny dopravní předpisy. Právní předpisy upravující či související s provozem na silničních komunikacích musí naopak držitel řidičského oprávnění znát, těmito předpisy se musí při řízení vozidla řídit a současně musí plnit povinnosti pro něj vyplývající z těchto právních předpisů. Pokud jde o žalobní námitku týkající se toho, zda žalobce vůbec věděl, že není připoután, pak k tomu soud uvádí, že žalobce jednoznačně musel vědět, že ve vozidle není připoután (skládal řidičské zkoušky a jako držitel řidičského oprávnění byl prověřován nejen ze znalosti správních předpisů, ale také z řidičských dovedností), avšak bez přiměřených důvodů spoléhá na to, že nebude policií kontrolován, a tedy i přistižen při neplnění povinností řidiče. Pokud by žalobce neuměl už rozpoznat ani to, zda je či není ve vozidle připoután bezpečnostním pásem, pak by rozhodně neměl sedat za volant a řídit vozidlo, neboť by byl pro své okolí a provoz na pozemních komunikacích nebezpečný. Pro žalobce neplatila žádná výjimka z povinnosti být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, protože nešlo o couvání vozidla ani o zdravotní důvody na straně žalobce a v případě žalobce nešlo ani o řidiče vozidla bezpečnostních sborů, ozbrojených sil či vojenského zpravodajství při plnění služebních povinností či při řešení mimořádných událostí, kdy použití bezpečnostního pásu brání v rychlém opouštění vozidla za účelem výkonu dalších povinností. Pokud tedy žalobce byl povinen v souladu s právními předpisy být při jízdě připoután bezpečnostním pásem a přesto tuto zákonnou povinnost nedodržel, aniž by k tomu měl vážné důvody a jen spoléhá na to, že nebude kontrolován policií, nezachoval potřebnou míru opatrnosti a jednal v rozporu se zákonem.

49. Žalobce dále rozporoval pojetí správního orgánu u naplnění materiální stránky přestupku, když nedodržení zákonných povinností vede k naplnění tohoto znaku protiprávního jednání, a to i v případě společensky méně závažných případech. V této souvislosti žalobce zmínil, že v případě jednání žalobce nedošlo ke vzniku kolizní situace, hmotné škodě ani škodě na zdraví a řidič uvedeným jednáním ohrožoval pouze sám sebe. K uvedenému pak žalobce zdůraznil, že při zkoumání naplnění materiální stránky přestupku je třeba se zabývat konkrétními okolnostmi daného případu. Soud k tomu uvádí, že závěry správních orgánů o naplnění materiální stránky přestupku jsou v souladu s právními předpisy a rovněž s konkrétními okolnostmi posuzovaného případu, přičemž východiska, z nichž je podle žalobce nutné vycházet a je třeba je zkoumat, byla v posuzované věci dodržena. Soud v tomto ohledu neshledal žádnou nepřezkoumatelnost či rozpor se zákonem. V žádném případě správní orgán nezastával čistě formalistický pohled na věc, jak mylně uváděl žalobce v žalobě, a to ani v situaci, kdy řidič byl ve vozidle sám, jel nízkou rychlostí, a mohl tak skutečně ohrožovat pouze sám sebe.
50. Pokud žalobce citoval z prvostupňového správního rozhodnutí, že nedošlo ke vzniku kolizní situace, žádné hmotné škodě a ani škodě na zdraví, přičemž protiprávním jednáním ohrožoval řidič zejména sám sebe, tak k tomu soud uvádí, že toto bylo správním orgánem vzato v potaz při ukládání sankce jako okolnost polehčující, protože žalobci byla uložena pokuta na samé dolní hranici zákonného rozpětí ve výši 1.500 Kč, když byl ohrožen pokutou v rozmezí do 1.500 Kč do 2.500 Kč. Naproti tomu při posuzování naplnění skutkové podstaty přestupku bylo třeba jednoznačně uvážit, že jde o povinnost stanovenou zákonem, kterou je řidič bez dalšího povinen dodržovat, a to i v situaci, pokud se mu to jeví jako neúčelné, nepohodlné nebo nevhodné.
51. Pro úplnost krajský soud doplňuje, že práva a povinnosti účastníků silničního provozu upravuje zákon č. 361/2000 Sb., jehož smyslem je ochrana bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Z uvedeného je zřejmé, že nedodržování či porušování povinností stanovených tímto zákonem následně vede k naplnění materiálního znaku protiprávního jednání účastníků silničního provozu (formální stránka odpovídá dikci příslušného ustanovení zákona). Žalobce musí dodržovat zákonné povinnosti a není oprávněn vyhodnocovat, zda je aktuálně účelné se ve vozidle připoutat.
52. Žalobce dále namítal, že ve výroku prvostupňového správního orgánu nebyl uveden údaj o bodovém postihu (viz příloha k silničnímu zákonu). Ani této námitce krajský soud nepřisvědčil. Bodový postih za příslušný přestupek je zaznamenán do karty přestupce automaticky na základě oznámení policie, že byl spáchán a došetřen konkrétní přestupek u konkrétního řidiče. Bodový postih vyplývá z přílohy silničního zákona za některé přestupky, avšak správní orgán při vedeném řízení o přestupku nemůže rozhodovat tak, že bude či nebude bodový postih udělen v případě konkrétního jednání řidiče. Naopak v nyní posuzovaném řízení o přestupku je posuzováno konkrétní jednání řidiče, a to především z toho pohledu, zda jím byla naplněna konkrétní skutková podstata přestupku (uvedená v zákoně), a dále z toho pohledu, zda má být za takto kvalifikované jednání uložena sankce, jakého druhu a v jaké výměře. Podle § 11 odst. 1 zákona o přestupcích lze za přestupek uložit tyto sankce: napomenutí, pokuta, zákaz činnosti, propadnutí věcí a zákaz pobytu. Podle citovaného zákona platí, že za přestupek nelze uložit jiné sankce. I přes recentní judikaturu NSS nelze chápat bodový postih, tedy záznam stanoveného počtu bodů v

registru řidičů, jako sankci, kterou má na mysli zákon o přestupcích, a která je ukládána za konkrétní spáchaný přestupek v rozhodnutí správního orgánu. Sankce, která je přestupci za konkrétní spáchaný přestupek v rozhodnutí ukládána, musí vyplývat přímo ze zákona a jiné sankce za spáchané přestupky nelze ukládat. Rozhodnutím o přestupku tedy není ukládán řidiči konkrétní bodový postih, nýbrž jsou to sankce, které vyplývají přímo ze zákona za spáchaný přestupek. To ostatně odpovídá i dikci § 77 zákona o přestupcích. Podle posledně citovaného ustanovení musí výrok o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též druh a výměru sankce, popř. rozhodnutí o upuštění od uložení sankce. Uvedená povinnost byla v posuzované věci dodržena. Prvostupňové správní rozhodnutí není v důsledku nepřipomenutí bodového postihu nezákonné. Údaj o bodovém postihu není zákonnou obsahovou náležitostí výroku rozhodnutí. V případě tohoto přestupku žalobci hrozil bodový postih ve výši 3 bodů.

53. Žalobce dále namítal, že výrok neobsahuje odkaz na konkrétní právní ustanovení zvláštního právního předpisu, které má stanovovat povinnou vybavenost sedadla řidiče ve vozidle bezpečnostním pásem, ačkoliv se jedná o jeden ze znaků dané skutkové podstaty. K tomu krajský soud uvádí, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo jednoznačně uvedeno, že žalobce porušil povinnost stanovenou v § 6 odst. 1 písm. a) silničního zákona připoutat se za jízdy na sedadle řidiče bezpečnostním pásem, čímž byly jednoznačně naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku uvedeného v § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, v němž je obsažena tzv. zbytková skutková podstata přestupku, kterého se dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. V dané věci tedy nemůže být sporu o tom, jakou povinnost žalobce nesplnil, a čím tedy naplnil skutkovou podstatu přestupku. Žalobce také jakkoliv nerozporoval umístění bezpečnostního pásu v jeho vozidle. Pokud pak jde o zvláštní právní předpis, podle něhož je sedadlo řidiče ve vozidle povinně vybaveno bezpečnostním pásem, pak i k tomu se prvostupňový správní orgán vyjádřil v odůvodnění rozhodnutí a uvedl, že tímto zvláštním právním předpisem je zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změnách některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a dále vyhláška č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Výše citované ustanovení a právní předpisy, především pak § 6 odst. 1 písm. a) silničního zákona, ukládá řidiči motorových vozidel povinnost být za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Obtížně lze polemizovat o tom, zda se má řidič připoutat až po rozjetí vozidla nebo v průběhu jízdy nebo v jiný okamžik jízdy. Jestliže však musí být řidič připoután za jízdy, pak tuto povinnost musí splňovat již v okamžiku rozjíždění se s vozidlem. Výjimky z této povinnosti jsou uvedeny v § 6 odst. 2 silničního zákona. V nyní posuzované věci však žalobce nesplňoval žádnou ze zákonných výjimek a zároveň ani nepředložil lékařské potvrzení o tom, že nemůže bezpečnostní pás užít ze zdravotních důvodů.
54. Pokud jde o odkaz žalobce na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014-33, pak v tomto rozhodnutí šlo o jinou povinnost řidiče, a to podle § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona, tedy povinnost ve vztahu k technickým podmínkám vozidla či případným závadám na vozidle. Současně zde

však bylo pojednáno o sběrné skutkové podstatě obsažené v § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona.

V. Závěr a náklady řízení

55. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
56. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. dubna 2019

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.